

DE VERKEERDE LIJFWACHT

SPELERS:

Marie-Louise: politica. Druk doende met haar werk.

Liedeke: dochter van Marie-Louise. Vlotte meid

Fiona: lijfwacht. Erg gedreven type

Jose: Oma, bestiert het huishouden en zeer beschermend naar Liedeke toe

Thomas: vriend van Liedeke.

INHOUD:

Marie-Louise is een druk bezet politica. Alleen het werk telt voor haar. Op een dag krijgt ze bericht dat ze bedreigd wordt. Ze krijgt een lijfwacht toe gewezen.

Oma Jose bestiert al jaren het huishouden van Marie-Louise, zij waakt over haar kleindochter als een havik. Daarom durft Liedeke niet te vertellen dat ze een vriendje heeft.

De verwickelen beginnen met een schijnbaar onschuldig telefoontje. De verwickelingen volgen elkaar dan snel op maar bereiken een hoogtepunt als de vermeende lijfwacht arriveert.

Maar wie is dan dat, degelijke, meisje dat opeens verschijnt in huis?

Alles valt op zijn plaats op het eind van deze vrolijke klucht.

DECOR

Luxe huiskamer met midden voor een bank. Een radio Tegen achterwand een barretje.

In achterwand raam met ernaast deur van opkomst.

Rechts deur keuken

Links deur studeerkamer Marie-Louise.

Verdere aankleding naar eigen inzicht, alles ademt een luxe uitstraling uit.

Voor meer toneelspelen van deze schrijver zie: www.Jeco.nl

EERSTE BEDRIJF

(als het doek opgaat rinkelt de telefoon)

JOSE:

(haastig op deur keuken, schortje voor zoekend rondkijken) Waar is die telefoon nou? Ha daar ligt ie. *(opnemen)* Hallo? ... Wat zegt u? ... Mijnheer hoe moet ik dat nu weten? ... Misschien kunt u beter Schiphol bellen of Scheveningen weet ik veel. Ik kan u niet helpen. Ik alleen zeggen dat het hier mooi weer is. ... Goed dag mijnheer. *(verbaasd naar telefoon kijken)* Wat een vreemd telefoontje.

LIEDEKE:

(op deur achterwand) Wie was dat oma?

JOSE:

Kindje, ik zou het niet weten.

LIEDEKE:

O verkeerd verbonden dus.

JOSE:

Nou dat ook weer niet.

LIEDEKE:

Dat ook weer niet? Wat dan?

JOSE:

Ik moet zeggen dat ik nog nooit zo'n vreemd telefoontje gehad heb.

LIEDEKE:

Oma, je hebt toch geen hijger aan de lijn gehad?

JOSE:

Een hijger? Nee, nee, natuurlijk niet maar hij vroeg of de kust veilig was. Aan mij!

LIEDEKE:

(verbaasd) De kust veilig? Hoezo? Waarom?

JOSE:

Weet ik veel?

LIEDEKE:

Wat heb jij toen gezegd?

JOSE:

Nou dat hij Schiphol moet bellen of nog beter Scheveningen. Daar zit toch radio Scheveningen? Die zullen wel weten dat het aan de kust veilig is. Dat was tenminste vroeger zo. Ik vind het maar vreemd, maar... *(snuift hoorbaar)* M'n cake!! *(haastig af deur keuken)*

LIEDEKE:

De kust veilig? Dat kan volgens mij maar één ding betekenen. *(pakt telefoon, nummer drukken)* He hallo met mij. ... Dat dacht ik al ja. Goed bedacht zeg. ... Nee, nee geen enkel, ze vond het alleen een zeer vreemd telefoontje. ... Mijn mobiel is leeg. ... Doe dat maar ja. Lijkt me leuk. ... Is goed. Doeg. *(hoorn neer)*

JOSE:

(op deur keuken) Gelukkig net op tijd anders was m'n cake verbrand. Wie was dat? Was dat weer zo'n raar telefoontje?

LIEDEKE:

Wie? Wat?

JOSE:

Nou ik kwam binnen en je legde de hoorn neer.

LIEDEKE:

O.. eh dat? Nee, nee dat was ..eh nou dat was .. een vriendin. Ja dat was een vriendin van school.

JOSE:

O, nou ja. Zeg ik heb van die lekkere chocoladecake gebakken. Die lust jij toch zo graag?

LIEDEKE:

Lekker oma. Jij weet wel wat ik het lekkerst vind.

JOSE:

Och kindje toch. Ik ken je bijna beter dan je moeder. Wat wist die vriendin?

LIEDEKE:

Vriendin? Welke vriend.., o die van net? Nou ..eh gewoon niks. ..eh ze komt direct langs om ..eh lekker te kletsen en zo. Je weet wel, meidendingen.

JOSE:

O leuk, nou dan komt het goed uit dat ik cake gebakken heb he? Die zal ze ook wel lusten.

LIEDEKE:

Nou.. eh misschien wel ja. Ik ..eh ga maar weer naar m'n kamer.

JOSE:

Dat is goed kindje. Ik roep wel als die vriendin er is. (*begint op te ruimen*)

LIEDEKE:

(*aarzelen*) Oma?

JOSE:

Kindje?

LIEDEKE:

Nee, niks. Niets. (*af deur opkomst*)

JOSE:

Niks? Vreemd. Ze doet zo gek. Ze zou toch niet ziek zijn? (*weer verder met opruimen, telefoon rinkelt*) Niet weer he? (*opnemen*) Hallo? ... Wie zegt u? .. Ja, die is nog thuis. ... En wie kan ik zeggen dat er is? ... Oké, ik zal haar wel even geven. (*hand op hoorn, hard*) Marie-Louise!! (*even wachten*) Marie-Louise!! Telefoon!

MARIE-LOUISE:

(*op deur studeerkamer, netjes gekleed*) Moeder, gil toch niet zo! Ik schrik me rot. Ben net m'n speech aan het doorlezen brul jij er doorheen.

JOSE:

Kan zijn maar er is (*telefoon omhoog*) telefoon voor je.

MARIE-LOUISE:

Maar waarom breng je die dan niet eventjes?

JOSE: (*verbaasd*) Dat is waar ook, dat had ook gekund. Och ik ben nog steeds die ouderwetse telefoons gewend met zo'n draad aan de hoorn en niet zo'n wandeling. (*geeft telefoon aan ML*)

MARIE-LOUISE:

Wie is het?

JOSE:

(*haalt schouders op*) Kon ik niet verstaan, maar het is een man.

MARIE-LOUISE:

Marie-Louise. ... O hallo mijnheer van Leeuwen. ... Ja, ja dat weet ik. ... Ja zeg die mails krijg ik zoveel binnen en ... Is dat zo? ... Op zich prima werk maar.. ... Moet dat nu? ... O in opdracht van de minister-president. Ja dan heeft u al helemaal niks in te brengen. En wat nu? ... Ja. ... Ja. ... (*kijkt horloge*) Dat meent u niet. Ik sta op punt van vertrekken en... Is het echt zo erg? ... Ik laat me anders toch niet de les voorschrijven door een of andere idioot die denkt

dat hij mij angst in kan boezemen door... Inderdaad daar heeft u weer gelijk in. (*zucht*) Oké, afgesproken dat doe ik dan wel. ... Bedankt mijnheer van Leeuwen. (*verbinding verbreken*)

JOSE:

Wat was dat voor een gesprek en wie is die mijnheer van Leeuwen?

MARIE-LOUISE:

(*ploft in bank*) Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt.

JOSE:

Wat heb je nog nooit meegemaakt? Je draait anders toch lang genoeg mee in de politiek.

MARIE-LOUISE:

(*schudt hoofd*) Het moet niet erger worden, moeder.

JOSE:

Wat moet niet erger worden?

MARIE-LOUISE:

Zijn we nu al zover gekomen dat we dit moeten doen?

JOSE:

(*wanhopig*) Wat moeten doen? Kind wat is er gebeurd? Wat heeft die van Leeuwen toch gezegd?

MARIE-LOUISE:

He? Wat? O hij zei dat ik niet mag gaan werken.

JOSE:

(*verbaasd*) Niet gaan werken? Hoezo? Is hij dokter dan?

MARIE-LOUISE:

Dokter? Wie?

JOSE:

(*wanhopig*) Die van Leeuwen!!

MARIE-LOUISE:

Die? Nee hoor, die is geen dokter.

JOSE:

(*handen in wanhoop omhoog*) Maar waarom zei hij dan dat je niet mocht gaan werken?

MARIE-LOUISE:

Omdat ik bedreigd word!!

JOSE:

(*verbaasd zakt in bank*) Be.. bedreigd? Jij? Maar... maar waarom?

MARIE-LOUISE:

(*haalt schouders*) Wie zal het zeggen? Ik zal wel iets gedaan of gezegd hebben dat verkeerd gevallen is bij iemand.

JOSE:

En.. en nu? Moet je nu thuis blijven?

MARIE-LOUISE:

Voorlopig wel ja.

JOSE:

Och meisje toch. (*schudt hoofd*) Wat een tijd, wat een tijd. Je kunt niet eens veilig meer je beroep uitoefenen. Zijn ze nu opzoek naar.. naar die je bedreigd?

MARIE-LOUISE:

(*knikt*) Ja, ze weten alleen niet in welke hoek ze precies moeten zoeken. Ik krijg dagelijks bedreigende mails en..

JOSE:

Je krijgt wat?

MARIE-LOUISE:

Nou mails waarin mensen me allerlei dingen toewensen behalve een vriendelijk woord of gebaar. Maar daar wen je aan, daar maak ik me niet druk om.

JOSE:

Maar waarom nu wel dan?

MARIE-LOUISE:

Nou die van Leeuwen is van de AIVD, dat is een soort geheime dienst en die zijn er achter gekomen dat er toch een serieuze dreiging naar mij geuit is. Hij wilde niet precies zeggen hoe en wat maar adviseerde me toch om thuis te blijven.

JOSE:

Maar.. maar als ze weten welke computer je gebruikt dan weten ze misschien ook waar je woont!

MARIE-LOUISE:

(haalt schouders op) Zou kunnen ja.

JOSE:

(haastig opstaan en naar raam, "buiten" kijken)

MARIE-LOUISE:

Wat doe je nou?

JOSE:

Misschien staan ze al voor de deur of zitten ze in een auto voor de deur. Dat zie je dikwijls in die films op tv of op zo'n ...eh schijfje. Hoe noem je dat ook weer?

MARIE-LOUISE:

Dvd?

JOSE:

Ja zoiets ja. Nee, niks te zien. *(weer naar ML)* Maar meisje toch hoe nu verder? Je kunt toch niet eeuwig binnenblijven? Ik... maar wacht eens dat telefoontje van net! Ze weten je telefoonnummer ook al!

MARIE-LOUISE:

Welk telefoontje? Mijn telefoonnummer? Hoezo?

JOSE:

Nou even terug kreeg ik een raar telefoontje. Ze vroegen of de kust veilig was!

MARIE-LOUISE:

De kust veilig? Wat wil dat zeggen dan?

JOSE:

Ja toen wist ik het niet en heb ze doorverwezen naar Schiphol en Scheveningen maar nu schiet het me opeens te binnen dat ze natuurlijk wilden controleren of hier alles veilig was zodat ze... *(paniekerig)* Vooruit Marie-Louise bel de politie, bel de ambulance bel 112. Doe iets.

MARIE-LOUISE:

Rustig, rustig moeder. Vertel nu eerst een rustig van dat telefoontje.

JOSE:

Dat zeg ik toch net. Ik werd gebeld en ze vroegen of de kust veilig was. Dat was natuurlijk om te kijken of hier politie was en direct komen ze en dan...

MARIE-LOUISE:

Moeder! Rustig! Er gebeurt helemaal niks.

JOSE:

Dat zou ik niet zeggen. Bel dan toch de politie of nog beter die mijnheer de Leeuw die weet wel wat ie moet doen.

MARIE-LOUISE:

Van Leeuwen.

JOSE:

He? Wie? Ook al goed. Wat kan mij die naam schelen? (*zenuwachtig*) Direct komen ze binnen en dan... (*angstig*) Doe dan toch iets!!

MARIE-LOUISE:

Er komt niemand binnen, bovendien komt er direct een bodyguard en..

JOSE:

(*verbaasd*) Een wat?

MARIE-LOUISE:

Een bodyguard.. een lijfwacht.

JOSE:

Een lijfwacht? Voor wie? Ik bedoel wat komt die hier doen?

MARIE-LOUISE:

Dat lijkt me toch meer dan logisch moeder. Hij komt voor mij. Hij zal me beschermen.

JOSE:

(*zenuwachtig*) O gut, o gut, o gut. Wat zal Liedeke wel niet zeggen met zo'n bullebak in huis? Wat een tijd, wat een tijd. Wanneer komt ie?

MARIE-LOUISE:

Direct denk ik. Ik moest in ieder geval thuis blijven totdat m'n lijfwacht er was zei van Leeuwen. (*zucht*) Dus dat doen we dan maar.

JOSE:

Waar moet die slapen? Bij jou in bed? Of op je kamer? Voor je deur? Waar moet ie eten? Naast jou?

MARIE-LOUISE:

Moeder doe nou toch eens rustig.. Direct is alles opgelost. Ben nu toch een kalm. Weet je wat? Ga maar koffie zetten. Dan kunnen we direct onder het genot van een kopje koffie de boel even doorspreken.

JOSE:

Koffie? Ja dat is een goed idee. Ik heb ook chocoladecake. Zou dat zo'n lijfwacht mogen? Ik bedoel onder diensttijd?

MARIE-LOUISE:

Ik geloof het vast moeder. Ik geloof het vast.

JOSE:

(*handenwringend*) Dan ga ik dat maar doen. (*richting keukendeur, omdraaien*) Is het niet beter dat ik bij jou blijf? Ik.. eh bedoel stel dat... (*wijst "buiten"*)

MARIE-LOUISE:

Ga nu maar, ik ben hier veilig. Heus. (*wuift*) Vooruit maar.

JOSE:

(*zuchtend, hoofdschuddend af*)

MARIE-LOUISE:

(*opstaan*) Nou die speech kan ik ook wel vergeten. Maar ander werk genoeg. (*af deur studeerkamer*)

LIEDEKE:

(*op deur opkomst*) Het is toch bijna zo laat? (*horloge kijken*) Hij moet er nu toch onderhand zijn. (*raam kijken*) Niemand.

JOSE:

(*op deur keuken*) Ha kindje. Heb je het al gehoord van je moeder?

LIEDEKE:

(*verbaasd*) Van moeder? Wat is er met moeder? Is ze ziek?

JOSE:

(*wenken*) Kom eens bij me zitten kindje. We moeten even praten.

LIEDEKE:

Wat is er oma? Is er iets met moeder?

JOSE:

Ja.. eh nee. Kom eens. *(beide zitten in bank)* Kindje luister eens. Je moeder is net gebeld door een zekere de Leeuw of zoiets. Die man werkt bij ..eh de geheime dienst en...

LIEDEKE:

Bij de geheime dienst? En wat heeft moeder daar mee te maken?

JOSE:

Rustig nou kindje, dat zal ik je vertellen. Die man ..eh van de geheime dienst vertelde dus dat je moeder ..eh bedreigd wordt.

LIEDEKE:

Bedreigd? Maar ze krijgt toch wel meer van die vervelende mails?

JOSE:

O dat weet jij dus ook al? Ik wist van niks. Maar goed deze ..eh bedreiging schijnt laten we maar zeggen echt te zijn en die man heeft je moeder gezegd dat ze thuis moet blijven en dat er een body..eh hoe noem je zoiets? O ja, een lijfwacht komt dus.

LIEDEKE:

Hier? Een lijfwacht? Voor moeder?

JOSE:

Inderdaad. Dus dat houdt in dat...

LIEDEKE:

Goh, wat cool. Gaaf zeg een echte bodyguard! Dat zie je ook wel in die films. Weet je nog oma die dvd die we eergisteren bekeken hebben? Daar was ook sprake van...

JOSE:

Kindje dit is echt. Dit is geen film!! Hier is echt gevaar. Die lijfwacht komt niet voor niets. Dat is nodig. Dus vanaf nu ga jij nergens naar toe zonder dat ik het weet en hoe laat je weer thuis bent en naar wie je gaat. Bovendien neem je altijd en overal je mobiel mee. Heb je er nog geld opstaan?

LIEDEKE:

Ik heb toch een abonnement? Maar oma overdrijf je nou niet een beetje?

JOSE:

Overdrijven? Ik? Als de politie hier in huis woont? Laat me niet lachen, daar is dit veel te serieus voor.

LIEDEKE:

Bovendien ben ik zo langzamerhand oud genoeg om voor mezelf te zorgen.

JOSE:

Kindje, kindje toch. Laat je oude oma toch voor je zorgen. Geniet nou maar van je jeugd en laat je oma maar met de zorgen zitten. *(klopt op knie Liedeke)* Bovendien verandert voor jou niet veel. Laat die vriendin maar gewoon komen. Niks mis mee. Ik vind dat we zoveel mogelijk ons eigen gang moeten gaan. Alleen moeten we straks even overleggen met die lijfwacht hoever we onze eigen gang kunnen en mogen gaan.

LIEDEKE:

Vriendin?

JOSE:

Ja, je zei toch straks dat er een vriendin zou komen?

LIEDEKE:

Ik? *(opeens begrijpend)* O ja dat is waar ook die komt direct.

JOSE:

(opstaan) Mooi dat is dan ook weer geregeld. *(richting deur keuken, omdraaien)* Hoe heet die vriendin eigenlijk?

LIEDEKE:

Vriendin? O ..eh ..eh Tommie. Ja, Tommie.

JOSE:

Tommie? Wat een gekke naam voor een meisje. Maar ja ik zal wel weer ouderwets zijn. Ik zie ze straks wel. (*af deur keuken*)

LIEDEKE:

Hoe praat ik me daar nu uit? Oma denkt dat er een meisje komt en...

JOSE:

(*hoofd deur keuken*) Kindje je voelt je toch wel lekker he?

LIEDEKE:

Ik? Jawel oma. Waarom?

JOSE:

O niks eigenlijk maar ..eh nou ..eh ik vind je af en toe zo afwezig. Dat je zo vergeetachtig bent. Net alsof je met heel andere dingen bezig bent.

LIEDEKE:

O nee hoor oma. Er is helemaal niks.

JOSE:

Mooi dat is prettig om te horen. Anders moet je het tegen me zeggen hoor.

LIEDEKE:

Natuurlijk oma, natuurlijk.

JOSE:

(*af deur keuken*)

LIEDEKE:

Phoe, hoe vertel het haar straks? Ik zou niet weten hoe ze er op zou reageren.

(*voordeurbel*) Ik ga wel!! (*af deur binnenkomst, even later weer op*) Kom verder, kom verder.

THOMAS:

(*op, rondkijken*) Nou dat ziet er heel goed uit. Mooi zeg. Heel mooi.

LIEDEKE:

Dat kan allemaal wel maar je moet eerst even luisteren.

THOMAS:

Luisteren? (*loopt met uitgestoken armen op Liedeke af*) We zullen eens beginnen met een stevige omhelzing en een lekkere welkoms zoen.

LIEDEKE:

(*terug lopen*) O nee, dat doen we niet. Luister, ik moet je iets vertellen en..

THOMAS:

Ik luister pas als ik een zoen heb gehad.

LIEDEKE:

(*haastig zoen*) Nou luister dus.

THOMAS:

(*wrijft wang*) Nou dat was maar een kleintje.

LIEDEKE:

(*stampvoet*) Thomas, wil je nu wel eens luisteren?

THOMAS:

(*zucht*) Het lijkt wel alsof we al getrouwd zijn. (*zitten in bank*)

LIEDEKE:

Dat zijn we niet maar ...eh ik hoop wel dat dat gaat gebeuren.

THOMAS:

(*half opstaan*) Echt?

LIEDEKE:

Natuurlijk. (*terug duwen*) Maar dan moet je eerst luisteren. Dat is trouwens een voorwaarde voor een goed huwelijk, dat de man naar de vrouw luistert. Dan kan er niks mis gaan.

THOMAS:

Nou vooruit dan maar, ik luister.

LIEDEKE:

Mooi, kijk het zit zo. Oma weet dat er iemand komt maar die denkt dat jij iemand anders bent dan je in werkelijkheid bent? Snap je?

THOMAS:

(*even voor zich uit staren*) Ik.. eh geloof het ..eh niet.

LIEDEKE:

Mannen! (*zucht*) Het is toch zo duidelijk als wat. Ik heb tegen oma gezegd dat jij zou komen, of nee misschien moet ik het anders zeggen. Ik heb tegen oma gezegd dat er iemand anders zou komen dan jij. Dat is toch wel duidelijk?

THOMAS:

(*knikt bedachtzaam*) Dat begrijp ik wel... geloof ik.

LIEDEKE:

Mooi dus kunnen we twee dingen doen. Op de eerste plaats kunnen we doen alsof jij er nog niet bent en op de tweede plaats kunnen we je voordoen als iemand anders. Maar wat we moeten doen weet ik eigenlijk nog niet zo goed.

THOMAS:

Nou ..eh geloof ik dat ik je weer kwijt ben.

LIEDEKE:

Dat leg ik je direct wel uit op m'n kamer.

THOMAS:

(*haastig staan*) O gaan we naar je kamer? Maar dat is andere koek. Dat begrijp ik wel. Gaan we?

LIEDEKE:

Eindelijk iets wat hij wel begrijpt. (*staan, richting deur opkomst*) Kom dan maar mee dan kunnen we..

MARIE-LOUISE:

(*op deur studeerkamer*) Ha kijk daar is ie al.

LIEDEKE:

Wie?

MARIE-LOUISE:

Nou diegene die ik verwachtte. (*met uitgestoken hand naar Thomas*) Welkom.

THOMAS:

(*hand schudden*) ..eh Dank u wel.

MARIE-LOUISE:

Helaas is het niet onder prettige omstandigheden dat je hier moet zijn. (*zucht*) Maar het is niet anders. Hoe heet je?

THOMAS:

Thomas.

MARIE-LOUISE:

Ik mag toch Thomas zeggen? Ik weet niet hoe zoiets in zijn werk gaat. Het is voor mij ook de eerste keer dat ik zoiets meemaakt. Maar nogmaals welkom hier, waar je de komende tijd zult vertoeven.

THOMAS:

(*verbaasd van de een naar de ander kijken*) O?

MARIE-LOUISE:

Of het moet zijn dat het probleem zich natuurlijk snel oplost, dan zullen onze wegen zich weer snel scheiden en zal je naar een ander persoon moeten.

THOMAS:

Ik? Naar een ander persoon?

MARIE-LOUISE:

Maar zover is het nog niet. Ik zie dat je al kennis gemaakt hebt met mijn dochter?

LIEDEKE:

..eh ja wij hebben al kennis gemaakt. Niet dan Thomas?

THOMAS:

He? O ja wij hebben al kennis gemaakt. Net..... toch he?

MARIE-LOUISE:

Mooi dat is dan geregeld. Hoe gaan we nu verder?

THOMAS:

Nou ik was eigenlijk van plan om.. *(wijst boven)*

LIEDEKE:

(haastig) Ik wilde hem net het huis laten zien.

MARIE-LOUISE:

Dat is een heel goed idee. Als jullie dat dan eerst doen dan kom je direct maar naar mij en dan bespreken we de rest wel.

THOMAS:

De rest?

MARIE-LOUISE:

Nou ja hoe verder, blijf je hier slapen en zo ja waar en...

THOMAS:

Nou dat kunnen we snel oplossen. Ik slaap wel bij...

LIEDEKE:

(por Thomas, snel) Dat kunnen we dus het beste direct bespreken zoals m'n moeder zei.

MARIE-LOUISE:

Mooi dat is dus afgesproken, dan ga ik nog even aan het werk en zie ik je direct wel Thomas.
(af deur studeerkamer)

THOMAS:

Wat.. wat was dat allemaal?

LIEDEKE:

Dat heb ik je net toch al verteld. Moeder denkt dat jij iemand anders bent dan je in werkelijkheid bent.

THOMAS:

Ja, maar net had je het over je oma en nu weer over je moeder. Ik vind het allemaal nogal verwarrend hoor.

LIEDEKE:

Het is toch eigenlijk heel simpel, maar dat leg ik je wel boven uit. Kom. *(beide af deur binnenkomst)*

EVEN TIJDSOVERBRUGGING

JOSE:

(op deur keuken, met boodschappentas) Ik dacht dat ik de voordeurbel hoorde? Maar er is niemand te zien. Maar ik moet toch echt boodschappen gaan doen, direct komt die lijfwacht en heb ik niks in huis. *(bij deur opkomst)* Ja, alleen koffie en m'n chocoladecake maar voor het eten niks. Eens kijken m'n briefje.. *(voelt evt zakken)* Waar heb ik dat briefje nou toch ge-

laten? (*kijkt tas*) Ach hier is het. Ik word nog dement van al dat gedoe. (*af deur opkomst, even later haastig weer op*) Nou vergeet ik nog een briefje neer te leggen waar ik naar toe ben. Straks zijn ze me kwijt en slaan groot alarm. (*schrijft iets op briefje en legt dit ergens neer*) Zo nu naar de winkel. (*bij deur opkomst, stoppen naar raam, omzichtig kijken*) Zo op het eerste oog lijkt alles veilig. We wagen het er maar op. (*af deur opkomst*)

MARIE-LOUISE:

(*met papier in handen*) Eens kijken, (*papier kijken en murmelen*) Ja dat loopt wel. (*hard*) Moeder! (*papier kijken, murmelen*) Dat zou nog iets beter kunnen. Iets krachtiger. Dat moet ik direct dan nog eens veranderen. (*hard*) Moeder!! (*papier kijken, murmelen*) Dat stukje is goed en.. Waar is moeder nu weer? Ze zou koffie gaan zetten en nu zie of hoor ik haar niet. (*schrikken*) Er zou toch niks gebeurd zijn? (*naar deur keuken, omdraaien, naar raam omzichtig door raam kijken*) Niks bijzonders te zien. Hoewel die auto die daar staat ken ik niet. Even het nummer noteren. (*pakt pen en schrijft nummer op*) Zo nu moeder zoeken. (*af deur keuken*)

THOMAS:

(*op deur binnenkomst, in deur omdraaien*) Kom je?

LIEDEKE:

(*achter toneel*) Ik kom er zo aan. Maak het je maar makkelijk.

THOMAS:

(*geheel op, loopt over toneel*) Maak het je maar makkelijk. Hoe dan? Ik snap van heel dat gedoe niks. Allemaal dat stiekeme gedoe. Dat ze gewoon zegt wie ik ben en wat ik kom doen. (*pakt briefje van oma op, leest*) O we zijn alleen, ze is boodschappen doen. (*verder lopen*) Ik ben wie ik ben en ik ben niemand anders. Ik begin onderhand aan mezelf te twijfelen. (*bij barretje*) He, drank. (*bekijkt een paar flessen*) Nou dat ziet er niet onaardig uit. Maak het je maar makkelijk zei ze. Nou dat zal ik dan eens doen. (*schenkt iets in, voorzichtig proeven*) Helemaal niet slecht. Dat lust deze jongen wel. Nou nog even lekker gaan zitten. (*gaat lui in bank hangen, met glas in handen*) Niks mis mee. Dat houdt deze jongen nog wel even vol. (*wil drinken*)

MARIE-LOUISE:

(*op deur keuken*) Niemand te zien. (*ziet Thomas*) Ach Thomas daar ben je weer. Dan kunnen wij nu beginnen.

THOMAS:

(*schrikt, proest het uit en morst over kleding, hoesten*)

MARIE-LOUISE:

Maar jongen toch. Heb ik je laten schrikken?

THOMAS:

(*heftig knikken, heeft het duidelijk benauwd, druk wijzen naar keel ed.*)

MARIE-LOUISE:

Je blijft aan het hoesten en piepen. Zucht eens diep.

THOMAS:

(*duidelijk dat hij dit niet kan*)

MARIE-LOUISE:

Je hebt het echt benauwd. Kom hier! (*pakt hem van achteren vast en drukt paar keer*) Gaat het wat beter?

THOMAS:

(*heftig hoofd schudden*)

MARIE-LOUISE:

Dan nog maar een keertje. (*diep zuchten*) Eén...twee... drie! (*zgn. hard drukken, beide vallen half in bank*)

THOMAS:

(*ademt hoorbaar*)

MARIE-LOUISE:

O gelukkig het gaat beter. Ik hoor je weer ademen.

LIEDEKE:

(op deur binnenkomst) Zo daar ben ik weer. Ik moest heel even... *(verbaasd naar "liggend" tweekant)* Mam? Wat... wat zijn jullie aan het doen?

MARIE-LOUISE:

He? *(duwt Thomas opzij die half op de grond rolt)* O Thomas verslikte zich en kon niet meer achter zijn adem komen. Ik heb even Heimlich op hem toegepast.

LIEDEKE:

(boos) Wat kan mij nu schelen hoe je het noemt. Hij is net binnen en jij probeert hem al in te palmen!

MARIE-LOUISE:

Maar Liedeke toch, ik probeer hem helemaal niet in te palmen. Ik zei toch dat ik...

LIEDEKE:

Ja dat heb ik gehoord. Ben niet doof en *(tikt tegen hoofd)* gek. Ik weet wat ik zie en weet wat ik ervan moet denken. Jullie zoeken het maar uit!! *(boos af deur keuken)*

THOMAS:

(nog nahijgend) Wat.. wat was dat nu?

MARIE-LOUISE:

(verbaasd) Zo ken ik ze helemaal niet. Normaal is het zo'n aardig lief meisje.

THOMAS:

Ja, dat klopt. Ik.. eh bedoel zo heb ik haar net leren kennen....denk ik.

MARIE-LOUISE:

Het lijkt wel alsof ze jaloers is. Maar waarom dan? *(haalt schouders op)* Ik zou het niet weten. Ze heeft geen enkele reden om jaloers te zijn.

THOMAS:

(moeizaam opstaan) He, he hoe een mens zich kan verslikken. Ik dacht echt dat ik er geweest was. Bedankt mevrouw.

MARIE-LOUISE:

Marie-Louise. Je weet toch dat ik zo heet? We moeten samenwerken en jij zult steeds dicht bij mij in de buurt zijn dus laten we elkaar maar tutoyeren. Dus het gaat weer een beetje?

THOMAS:

(knikt en kijkt naar natte kleding)

MARIE-LOUISE:

Ja, zo kun je de hele dag niet rond blijven lopen. Kom maar even mee naar boven dan zal ik eens kijken of ik nog iets heb liggen dat je even aan kunt doen. *(beide af deur opkomst, weer op)* Nu weet ik nog niet waar moeder is.

THOMAS:

(weer op) O daar ligt een briefje, ze is boodschappen doen.

MARIE-LOUISE:

(pakt briefjes, lezen) O ja. Je kunt wel zien welk vak jij hebt. Je weet het nog eerder dan ik. Kom dan gaan we naar boven. *(beide af)*

LIEDEKE:

(op deur keuken) Nou moeten jullie eens goed luisteren. Ik.. *(verbaasd)* Waar zijn ze nou? O die zijn natuurlijk in de studeerkamer. Zaken aan het bespreken. Nou dan zal ik ook eens wat zaken bespreken. *(boos af deur studeerkamer)*

EVEN TIJDSOVERBRUGGING

FIONA:

(hoofd deur opkomst) Hallo? Hallo? *(geheel op, zeer degelijk gekleed)* Is hier iemand? Vreemd. Niemand te zien. Heel vreemd. Eens verder kijken *(af deur keuken)*

LIEDEKE:

Ook niemand. Zouden ze weg zijn? Ach dat kan niet. Waar zouden ze naar toe moeten zijn? Ik.. ik mis hem nu al. *(begint te snikken)* Thomas. O Thomasje van me, waar ben je nu? Je bent pas bij me en nu al weg. O, schatje van me waar ben je? *(snikkend af deur opkomst)*

FIONA:

(op deur keuken) Nou dat is wel heel opmerkelijk, niemand te zien. Ik.. O daar *(wijst deur studeerkamer)* misschien dan? *(kloppen en af)*

JOSE:

(op deur opkomst, sjouwend met volle boodschappentas) He, he is me dat sjouwen. Ik lijk wel een pakezel. *(tas neerzetten)* Phoe, zo kun je merken dat je een dagje ouder wordt. *(rondkijken)* Nou zo te zien is hier niet veel veranderd. Niets te zien en m'n briefje ligt daar nog steeds. Wat vreemd. *(even stil)* Er zal toch niks gebeurd zijn? Eens kijken of Marie-Louise er nog is. *(richting deur studeerkamer, stoppen)* Wacht eens, ik kan beter eerst de boodschappen opruimen. Wel vreemd dat die lijfwacht er nog niet is. Ze zal toch ook geen briefje neergelegd hebben? *(zoeken)* Nee, niks. Nou ja, er gebeuren hier wel meer vreemde dingen in dit huishouden. Eerst maar de boodschappen opruimen. *(bijna af deur keuken)* Wacht eens even. Hier klopt iets niet. Mijn briefje ligt nog steeds op dezelfde plek, er is niemand in huis. Er gebeuren hier vreemde dingen en dan zou ik gewoon de boodschappen op gaan ruimen? Dacht het niet. *(resoluut)* Ik ga op onderzoek uit. Eerst de studeerkamer daar vind ik ongetwijfeld aanwijzingen. *(loopt richting deur studeerkamer)* Goed dat ik altijd naar die politseries op tv kijk. Daar kun je iets van leren. *(wil deur openen, hoort iets, oor tegen deur)* Daar is iemand. Ik hoor iets. Nou zijn er twee mogelijkheden of het is Marie-Louise en dan is er niets aan de hand, of het is een inbreker en dan is er weldegelijk iets aan de hand. Sterker nog dan is erg iets heel ergs aan de hand. Ik ga... *(resoluut)* Ik ga niks. Ik ga erop af. De aanval is altijd nog de beste verdediging. Dat doen ze in die series ook altijd. *(haastig naar tas, stel boodschappen uitpakken en hoofd schudden, bij keukenrol knikken)* Dit is wel geschikt. *(met keukenrol omhoog naar deur studeerkamer, wil net klink pakken als deur langzaam opengaait, haastig naast deur en keukenrol omhoog, Fiona op)*

FIONA:

Niks te zien. Ik...

JOSE:

Ha, ik heb je! Hier dat zal je leren. *(slaat met keukenrol)*

FIONA:

(duikt haastig weg, achter Jose en Jose slaat mis)

JOSE:

(verbaasd) Waar ben je nou? Ik heb toch niet zo hard geslagen dat ik je weggeslagen heb? *(omdraaien, schrikt zichtbaar)* Ha, daar ben je weer! *(slaan, Fiona wegduiken achter Jose)* Niet weer he? Waar ben je nu? *(omdraaien, dreigend naar Fiona)* Nu zal je me niet ontkomen.

FIONA:

(terug wijken) Mevrouw, doet u nu even rustig. Ik kan alles uitleggen en...

JOSE:

Rustig doen? Je wordt al bang he? Kom hier zodat ik je een stevige klap kan geven zodat je... *(uithalen en mislaan)*

FIONA:

Mevrouw, ik heb heus geen kwaad in de zin. Ik zoek alleen....

JOSE:

Mijn dochter he? Je zoekt mijn dochter zodat je haar iets aan kunt doen. Maar dat zal niet lukken. Stil blijven staan zodat ik je een stevige oplawaai kan verkopen. (*uithalen, weer mis*)

FIONA:

Heus niet mevrouw. Integendeel zelfs. Ik ben...

JOSE:

(*dreigend*) Een inbreker, een aanvaller, een kidnapper, een terrorist. Ik weet heus wel wie je bent en wat je van zins bent. Blijf maar eens stilstaan zodat ik eens heel duidelijk kan maken wat ik wil. (*weer uithalen en missen*)

FIONA:

Geloof me nou mevrouw. Ik ben niet van dat alles dat u opnoemt. Ik ben gewoon een..

JOSE:

(*hijgend, hand opsteken*) Even rusten. Ik ben ook niet meer van de jongste. (*pakt hartstreek*) Jonge, jonge wat is me dat sjouwen. Dat gebeurt nou nooit in die politieseries. Daar slaan ze met de eerste de beste klap zo iemand tegen de grond. En ik kan haar nog niet eens raken.

FIONA:

(*bezorgd*) Gaat het een beetje mevrouw? Kom maar even zitten. (*vast pakken en in bank zetten*) Zo dat is beter he?

JOSE:

Inderdaad, veel beter. Ik moet niet teveel van die gekke dingen doen.

FIONA:

Kan ik iets voor u doen? Een glaasje water?

JOSE:

(*knikt*) Ja, dat zou ik wel lusten.

FIONA:

(*richting keuken*)

JOSE:

Wacht even. Misschien is het beter als je een.. iets sterkers pakt. Ik bedoel iets sterkers zou me beter doen dan.. eh veel beter dan een eenvoudig glaasje water. Ja, doe maar een glaasje cognac. (*wijst tafeltje drank*)

FIONA:

Oké, een glaasje cognac dan. (*naar tafeltje drank*)

JOSE:

Misschien is het wel beter als je in plaats van een glaasje een iets groter glaasje inschenkt.

FIONA:

Ik begrijp het. (*pakt ander glas*) Een stevig glas voor de schrik.

JOSE:

U bent toch anders dan ik eigenlijk gedacht heb. Ik dacht dat u een.. trouwens wie bent u eigenlijk?

FIONA:

(*met glas in hand*) Ik? Ik ben...

JOSE:

Och natuurlijk, stom van (*slaat zich tegen voorhoofd*) U bent de vriendin van Liedeke. Ze heeft verteld dat je zou komen.

FIONA:

O dan weet u ervan? (*geeft glas aan Jose*)

JOSE:

Natuurlijk, zij vertelt mij alles. Ze houdt niks voor me achter. Hoewel ik toch denk dat er iets met haar aan de hand is.

FIONA:

Ja, zoiets gaat niet in je koude kleren zitten he.

JOSE:

Zoiets? (*drinkt*) He lekker. Vertel eens ken je haar allang? (*drinkt weer*)

FIONA:

(*schudt hoofd*) Eigenlijk niet nee.

JOSE:

O jammer. Nou ik bedoel.. eh dan zou u mij ook niet kunnen vertellen wat haar dwars zit.

FIONA:

Nee helaas daar kan ik u niets over vertellen.

JOSE:

(*drinken*) Ik moet zeggen dat het me lekker smaakt. Normaal ben ik niet zo'n drinker maar nu... Ik knap er al echt van op.

FIONA:

Dat is mooi. Maar wat ik eigenlijk wilde vragen is...

JOSE:

(*glas leegdrinken, spijtig*) Ja, echt lekker. Eigenlijk nooit geweten dat dit spul zo lekker smaakte. Ik hield het altijd meer bij een sapje. Maar nu ik het geproefd is Joseetje om. Zeg is het misschien teveel gevraagd om... (*glas omhoog houden en met hoofd beweging maken naar tafeltje met drank*)

FIONA:

U bedoelt dat u nog een... (*wijst glas en tafeltje*) Nou wat mij betreft geen enkel bezwaar.

Eind eerste bedrijf begin tweede bedrijf:

Jose krijgt steeds meer moeite met de drank. Hoewel ze natuurlijk denkt dat het ergens anders aan ligt. Ze besluit even te rusten maar hoort dan, via de radio, een oproep. Voordat ze kan reageren valt ze in slaap. Ze wordt gevonden door Liedeke en snapt niet waarom ze zo'n dorst heeft. Thomas z'n kleren zitten in de was en moeten later ook nog eens in de droger. In een wel zeer ongebruikelijke outfit loopt hij over het toneel! Onderstaande tekst is van het tweede bedrijf:

JOSE:

Het.. het klopt wat je zegt kindje. Hoewel dat eerste eigenlijk niet geheel waar is. Maar je ziet wat er kan gebeuren. Ik ben gewoon ..eh even weggeweest. Dat kan jou ook overkomen en wat er dan allemaal kan gebeuren in zo'n donkere disco. Nou dat wil je niet weten. Denk ik.

LIEDEKE:

Ik ben heus geen klein kind meer oma. Ik weet heus wel wat er in de wereld te koop is.

JOSE:

(*diep zucht*) Och kindje dat ik weet nog maar amper. Kun je misschien die radio wat zachter zetten? Of nog beter helemaal uit? Ik barst opeens van de hoofdpijn.

LIEDEKE:

(wil opstaan)

JOSE:

(haar tegenhouden) Nu weet ik het weer.

LIEDEKE:

Wat? Wat weet u weer?

JOSE:

Ik zette de radio aan en daar kwam een nieuwsbericht door. Dat ging over aanslagen op de politici. Ja, dat was het. Ze waarschuwden de politici en dat wij de politie moesten bellen.

FIONA:

(goed luisteren)

LIEDEKE:

De politie waarschuwen? Wij? Waarom dan?

JOSE:

Niet wij. Iedereen. Als je iets ziet dat niet door de beugel kan moet je de politie bellen. Dat zei die man van de radio.

LIEDEKE:

Iets dat niet door de beugel kan? Maar dan kun je de hele dag de politie wel bellen. Als je buiten komt kun je al gelijk bellen want daar gebeurt heus wel iets wat niet door de beugel kan.

JOSE:

(zucht) Je bent net je vader, die moest je ook alles honderd keer uitleggen voordat hij het begreep. Ze waarschuwden voor aanslagen op politici en als je dan iets ziet moet je bellen. Niet voor een of ander simpel overvalletje of diefstalletje daar heeft de politie natuurlijk geen tijd voor.

LIEDEKE:

Maar wat heeft dat met ons te maken?

JOSE:

(weer hoofd schudden aan hoofd pakken) O mijn hoofd. Luister, je moeder loopt gevaar! Dat weet je toch en nu weet iedereen het. We moeten ons dus klaarmaken voor de strijd.

FIONA:

(knikt, zachtjes af deur opkomst)

JOSE:

Maar zet eerst die radio eens af. Mijn hoofd barst zowat uit elkaar.

LIEDEKE:

(naar radio, af zetten)

JOSE:

Mooi, nu het volgende. *(wil opstaan, niet lukken)* Help me eens kindje. Ik voel me een beetje slapjes.

LIEDEKE:

(naar oma, ondersteunen) Kom maar oma, ik help u wel.

JOSE:

(moeizaam gaan staan, zeer wankel op benen) Kindje het gaat niet. Ik begrijp er niks van. Ik denk dat een of ander snel virus mij te pakken heeft gekregen. Het lijkt wel een griepje. Hoofdpijn, dorst en wankel op de benen. Zet me maar weer neer. *(zitten)* He, he dat is beter. O wat heb ik een hoofdpijn.

LIEDEKE:

Zal ik een paar hoofdpijn tabletten gaan halen? Dan knap je beslist op.

JOSE:

Doe dat maar kindje dan ik heel eventjes mijn ogen dicht. (*goed gaan zitten/hangen, ogen sluiten, open*) O ja kindje er liggen een paar van die tabletjes in de keuken. Dan hoef je niet helemaal naar boven. (*ogen dicht*)

LIEDEKE:

Dat is goed oma. Ik vind ze wel. (*richting keuken*)

JOSE:

(*ogen open*) O ja Liedeke ik heb je vriendin al ontmoet.

LIEDEKE:

(*omdraaien*) Je.. je hebt hem..eh haar al ontmoet?

JOSE:

Ja, een.. een heel aardig meisje. Heel aardig. (*ogen dicht*)

LIEDEKE:

Een heel aardig meisje? Hij, een heel aardig meisje? (*haalt schouders op richting keuken*)

THOMAS:

(*in deur studeerkamer*) Ik ben zo terug. (*op*) Liedeke!!

LIEDEKE:

Wat? (*omdraaien, schrikken*) Wat? Wie? Thomas? Maar waarom heb jij die regenjas aan en dan nog wel blote benen eronder.

THOMAS:

Dat komt omdat...

LIEDEKE:

(*vinger op lippen*) Niet zo hard. (*wijst*) Mijn oma.
(*beiden praten zachter*)

THOMAS:

Wie?

LIEDEKE:

(*wijst weer*) Oma!

THOMAS:

(*voorzichtig over bank kijken*) O, je oma. Leuk mens.

LIEDEKE:

Hoe.. hoe... waarom heb je die regenjas van pap aan?

THOMAS:

Geknoeid, mijn kleren zitten boven in de wasmachine en daarna in de droger. Je moeder had niks anders zei ze.

LIEDEKE:

Wat was dat straks met moeder op de bank?

THOMAS:

Stelt niks voor. Ik verslikte me en je moeder drukte ergens op en toen was het over. Toen kwam jij binnen en zag ons en...

LIEDEKE:

O gelukkig, ik dacht echt dat jij en moeder.... Nou ja, jullie samen...

THOMAS:

Gekkie, hoe kun je dat nu denken? Ik met je moeder (*verontwaardigd gebaar*) Laat me niet lachen. Nu we het toch over lachen hebben. Wat moet ik met je moeder?

LIEDEKE:

Wat bedoel je nu weer? Eerst zeg je dat je niks met haar hebt en dan weer wat je met haar moet.

THOMAS:

Ik bedoel ze doet net alsof ik bij haar in dienst ben.

LIEDEKE:

Bij haar in dienst....? (*bedachtzaam*) Ja, ik denk dat ik het snap.

JOSE:

(*maakt snurk geluid*)

THOMAS:

Gaat het wel goed met haar?

LIEDEKE:

O ja hoor, die slaapt nog wel even. Maar ..eh kom eens wat dichterbij.

THOMAS:

(*dichterbij Liedeke*)

LIEDEKE:

(*schalks*) Ik vraag me zo af he, je weet wel zo'n Schot met zo'n Schots rokje aan met van die brede rode of groene ruiten zouden die iets onder dat rokje aan hebben?

THOMAS:

(*stomverbaasd*) Wat.. wat bedoel je nu? Je begint opeens over een Schot en een rokje? Ik kan je niet volgen.

LIEDEKE:

Nou kijk, ik vraag me af, (*begint jas los te knopen*) of jij wel iets onder deze jas aanhebt. Of heb je alleen maar deze jas aan? (*jas open zonder dat publiek uiteraard iets ziet, schrikt, verbaasde uitroep*) Jeetje!

THOMAS:

(*snel jas dicht*) Lie, stel je niet aan. Ik.. eh bedoel.. Nou ja, ik voel me al opgelaten genoeg.

LIEDEKE:

Dat kan ik me voorstellen.

THOMAS:

Nou vertel eens, waarom doet je moeder zo?

LIEDEKE:

Nou dat is een heel verhaal. (*wenkt*) Trouwens kom maar mee naar de keuken daar kunnen we beter ..eh praten dan hier.

THOMAS:

In de keuken? Oke, maar ik moet (*wijst studeerkamer*) direct weer naar je moeder.

LIEDEKE:

Die kan wel even wachten. Het is belangrijker dat wij saampjes even... eh bijkletsen en zo. (*trekt hem naar keuken*)

FIONA:

(*op deur opkomst*) Alles veilig boven. Ik moest dat even checken of alles veilig was toen ik hoorde dat er een publieke waarschuwing uitgegaan was. Het probleem is toch intenser dan we allemaal dachten inclusief de chef. Ik zal trouwens eerst eens contact opnemen met de chef. (*haalt mobiel te voorschijn*) He geen bereik. Hoe kan dat nou?

JOSE:

(*snurkt zacht*)

FIONA:

He? Maar dat is die oudere mevrouw. (*haastig naar Jose, op knieën voor haar*) Hallo, mevrouw! Mevrouw?

JOSE:

(*langzaam wakker worden*) He? Wat? O ben jij het.

FIONA:

Gaat het een beetje?

JOSE:

Inderdaad gaat het een beetje. Ik zeg net dat ik veel last heb van griep verschijnselen. Mijn hoofd staat op klappen, heb erge last van dorst en ik kan niet op m'n... m'n benen staan.

FIONA:

(voelt voorhoofd Jose) Misschien heeft u welkoorts. Dan moet je goed drinken. Lust u nog iets te drinken dan?

JOSE:

Nou als je hebt graag. Liefst van dat zelfde spul als straks. Dat schijnt erg goed te helpen.

FIONA:

Kijk hier staat nog een glas, drinkt u dat eerst maar leeg.

JOSE:

Hartstikke bedankt zeg. Je kunt wel zien dat je een vriendin van m'n kleindochter bent. Ook zo zorgzaam. *(pakt glas aan en in één teug leegdrinken)* He lekker. Ik.. ik geloof dat het al helpt. Nog.. nog heel eventjes zitten en dan zal het wel beter.. beter gaan.

FIONA:

Dat zal best en ondertussen zal ik...

THOMAS:

(in deuropening keuken) Blijf jij maar even daar, dan zal ik eerst even gaan kijken of alles nog goed en dan gaan we direct verder met ..eh bijkletsen. *(haastig deur dicht en snel overlopen naar deur studeerkamer)*

FIONA:

Wie was dat nu? Wat gebeurd hier? Wat doet die man hier en wie is het? *(opstaan)* Ik geloof dat ik hier in moet grijpen, dit gaat niet goed. *(loopt deur studeerkamer, wil openen, aarzelen)* Maar wacht eens, daar *(wijst deur keuken)* is een handlanger. Ik kan niet op twee plaatsen tegelijk zijn. Eerst maar eens afwachten wat er gebeurd en dan handelen. *(met oor tegen deur, even wachten, daarna snel terug)* Ik denk dat hij terug komt. *(snel weer op knieën voor oma)*

THOMAS:

(in deuropening) Nee, nee u blijft daar. Ik ..eh ga wel kijken of ..eh zoiets. U verroert geen vin zagezegd. *(deur dicht en weer snel deur keuken in deur keuken)* Alles oké. Ik heb ze even gewaarschuwd. *(af)*

FIONA:

(omzichtig kijken, daarna omhoog) Geen vin verroeren? Gewaarschuwd? Hier gebeuren dingen die mijn chef moet weten. *(mobiel pakken)* He, dat is waar ook geen bereik. Ook dat is al vreemd. *(richting deur opkomst)* Dan maar naar buiten. *(in deur opening)* Het zal me ook niet verbazen als ze iets met die oude mevrouw gedaan hebben. Die is me te suf en te verwarrend. Ze heeft het steeds over vriendin en zo. Dit is een hele vreemde zaak. *(af deur opkomst)*

THOMAS:

(in deur keuken) Hoezo eerst gaan kijken bij je oma?

LIEDEKE:

(achter toneel) Voor alle zekerheid, dat er niks met haar is, dat ze nog lekker slaapt zodat wij niet gestoord worden tijdens ons ..eh gesprek.

THOMAS:

Oké, oké, ik ga wel even kijken. *(naar bank met slapende oma, dichterbij gaan hangen, stoot per ongeluk tegen haar heen)*

JOSE:

(langzaam wakker worden) He? Wat? Wie?

THOMAS:

O blijf maar lekker liggen hoor. Geen enkel probleem.

JOSE:

(slaapdronken) Geen.. geen enkel pro.. pro.. probleem?

THOMAS:

Nee hoor. Gaat u maar weer lekker slapen. Gaat het weer een beetje?

JOSE:

Sla.. slapen? Hoofd.. hoofdpijn!! (*pakt aan hoofd*)

THOMAS:

Ja, dat krijg je als je... (*gebaar van drinken*)

JOSE:

(*gebaar van drinken*) Ja, graag... dorst.

THOMAS:

Dat wil ik wel geloven ja. Maar u krijgt nu niks meer te drinken. Ik breng straks wel een paar hoofdpijntabletjes. Goed?

JOSE:

(*knikken, aan hoofd pakken*) Hoofdpijn.

THOMAS:

Ga nog maar even lekker slapen. Dan kunt u ons zeker niet storen.

JOSE:

Ja, ja dat is goed. (*zuchten en slapen*)

THOMAS:

Mooi, dat is dus ook weer geregeld. (*haastig af deur keuken*)

JOSE:

(*even liggen, dan opeens wakker*) He? Wie.. wie was dat? Ee.. een vreemde? Met een regenjas aan? Maar.. maar dan moet dat een van die aanvallers zijn. Ik.. ik moet de politie bellen. Ik.. ik moet Marie-Louise waarschuwen. En.. en mijn eigen Liedeke is in gevaar!! Ik.. ik moet haar redden. (*moeizaam staan*) O.. o mijn hoofd. Mijn arme hoofd. (*valt terug in bank*) Voor.. vooruit Jose, laat je niet kennen door een of ander vir.. vir.. virus. Je hebt wel ergere dingen meegemaakt. (*even stil*) Wat dan? O ja wat te denken van een bevalling? (*pakt aan hoofd*) Maar toen deed mijn hoofd niet zo'n pijn, toen was het meer m'n... kom op toen ben je er ook doorgekomen dus nu ook. (*moeizaam staan, zeer wankel op benen*) Dat.. dat gaat niet lukken. Dat gaat geheel fout. Ik.. Ik ga maar weer even zitten. (*ploft in bank*) Wat.. wat moet ik nu doen?

FIONA:

(*kijkt om deur opkomst*) Mooi niemand te zien. Nu verder. (*haastig naar bank, op knieën voor bank*)

JOSE:

(*schrikt zichtbaar, wil gillen*)

FIONA:

(*haastig hand op mond Jose*) Ssst. Stil zijn. Ik ben het Fiona.

JOSE:

(*murmelt achter hand*)

FIONA:

He? Wat?

JOSE:

(*drukke handgebaren en murmelen*)

FIONA:

O sorry. Allicht kon u niks zeggen, mijn hand zat in de weg. (*haastig hand terug*)

JOSE:

(*diep zuchten*) Ook.. ook dat nog. (*telt vingers*) Hoofdpijn, dorst, wankel benen en dan ook nog eens ademgebrek. Het.. het kan niet op. Een mens moet.. moet wel ziek worden.

FIONA:

(*omzichtig rondkijken*) Niet zo hard.

JOSE:

He? Niet? Waar.. waarom niet?

FIONA:

Er dreigt gevaar. We moeten voorzichtig te werk gaan.

JOSE:

Gevaar? Voor.. voorzichtig? Wat gebeurt er toch alle.. allemaal?

FIONA:

Dat vertel ik u straks allemaal wel. We moeten eerst zorgen dat u uit de gevarezone komt.

JOSE:

(verbaasd) Wat klets nu je.. je nu toch allemaal?

FIONA:

Ssst. Praat niet zo hard. Kom, we gaan.

JOSE:

We gaan? Hoe dan? Ik kan nog niet eens op m'n benen staan. Hoe moet ik dan lopen en waar-naar toe?

FIONA:

Ik help u wel. Ik breng u naar boven. Daar is het veilig. Dat heb ik gecheckt.

JOSE:

Ik snap er niks van. Hele...helemaal niets.

FIONA:

Kom, maar zachtjes. *(helpt haar overeind, vallen beiden terug in bank)*

JOSE:

Wacht eens even. Ik heb hem gezien!!

FIONA:

U heeft hem gezien? Wie?

JOSE:

Die overvaller! Hij had een regenjas aan!

FIONA:

Ja dat klopt. Volgens mij is hij heel gevaarlijk, bovendien heeft hij een medestander. Die houdt de wacht in de keuken.

JOSE:

In de keuken? Maar daar is mijn Liedeke ook, jouw vriendin. Vooruit, laat mij hier maar liggen en ga haar bevrijden. Blaas de keuke.. keukendeur eruit en schiet die twee bewusteloos...of sla ze bewusteloos. Wat maakt het mij uit. Als ze m'n meisje maar niks doen of gedaan hebben.

FIONA:

Rustig mevrouw, rustig. Blijf kalm.

JOSE:

Jij hebt goed praten, jij bent geen oma, jij hebt geen.. geen kleinkind. Ik.. oh m'n hoofd en ik heb zo'n dorst!

FIONA:

U krijgt boven iets te drinken. Ik moet u van mijn chef in veiligheid brengen en..

JOSE:

Sjef? Ik ken geen Sjef. Moet ik.. moet ik die kennen?

FIONA:

Mijn baas. Kom, we proberen het opnieuw. *(aftellen en staan, zeer wankel)* Het gaat goed. Het gaat goed. Heel goed zelfs.

JOSE:

Nu ik voel.. voel me toch anders dan jij zegt. En nu?

FIONA:

Nu voorzichtig naar boven. En ik beloof u dat ik uw kleindochter zal bevrijden.

JOSE:

Mijn klein.. mijn Liedeke is jouw vriendin hoor. Kan.. kan ik niet helpen?

FIONA:

Ja, door naar boven te gaan en mij hier beneden alles op te laten knappen. Heus ik ben er voor opgeleid.

JOSE:

Ik.. ik snap er steeds minder van. Is dat de moderne jeugd? Die kan en wil alles alleen doen. Vooruit we proberen het weer. (*ondersteunen en zeer wankel naar deur opkomst*) Weet... weet je zeker dat ik niet hoeft te helpen? Ik.. ik trap zo die deur in.

FIONA:

Nee, nee laat maar. Ik doe het zelf wel. In opdracht van de chef.

JOSE:

Ik.. ik zou die Sjef van jou toch wel eens willen ontmoeten.

FIONA:

Dat is mijn Sjef helemaal niet, dat is mijn baas.

JOSE:

O heet jouw baas Sjef? Leuke naam... denk ik.

FIONA:

Nee mijn baas heet geen... Laat ook maar. Kom maar we zijn er bijna. (*beiden sukkelend af deur opkomst*)

EVEN TIJDSOVERBRUGGING

MARIE-LOUISE:

(*op deur studeerkamer*) Waar is iedereen? Ik snap er niks van dan zit het hele huis vol en dan is er niemand te zien of te horen. Waar is mijn lijfwacht? Nou die hadden ze dus ook niet hoeven te sturen. Die is meer weg dan ik zelf!! Ik zal dus maar weer eens gaan zoeken. (*kijkt horloge*) Bovendien zal zo langzamerhand de was wel uitgedraaid zijn. (*loopt richting deur keuken, achter toneel gaat mobiel*) He, dat is mijn mobiel! (*haastig terug deur studeerkamer*) Dat zal natuurlijk Jan-Peter (*of andere bekende politicus*) zijn, die zou nog terug bellen. (*af deur studeerkamer*)

FIONA:

(*op deur opkomst, pijnlijke rug*) Goh, dat viel niet mee. Ze steunde nogal stevig op me. Ik heb er zelfs last van m'n rug van gekregen. (*rekt zich paar keer uit*) Zo dat is al veel beter. Nu actie. Eens kijken wat te doen? Eerst bij die politicus gaan kijken of daar alles goed bij is? Of eerst de keuken binnenstormen en hun arresteren? (*nadenken*) Het lijkt me beter om eerst maar bij die mevrouw gaan te kijken. Dan weet ik ook of die twee overvallers bij elkaar zijn. Duidelijkheid zeiden ze altijd op de opleiding. (*loopt richting deur studeerkamer*)

THOMAS:

(*in deur keuken*) Ik ga weer even naar de overkant. (*Fiona kijkt zoekend rond, snel naar bank, verstoppen*) Het is me wat duidelijker maar...

LIEDEKE:

(*achter toneel*) Kijk ook even bij oma.

THOMAS:

Bij oma? Waarom?

LIEDEKE:

Nou of alles nog goed is met haar.

THOMAS:

Natuurlijk is alles nog goed. Dat mens... ik bedoel die sliep als doornroosje. Ik hoef toch steeds niet te gaan kijken. Ik ben geen babysitter. *(geheel op)* Net alsof ik niks anders te doen heb. *(richting bank)* Eigenlijk heb ik niks anders te doen. *(wegwerpgebaar)* Laat ook maar. Ik eerst eens kijken hoe het met die *(wijst studeerkamer)* mevrouw is. *(in deur studeerkamer)* Daar ben ik weer. En hoe is het nu? *(af)*

FIONA:

(staan) Zo, dat is een stuk duidelijker. Het wordt voor mij steeds concreter. Nu weet ik tenminste dat ene overvaller daar *(wijst studeerkamer)* is bij het slachtoffer en de tweede in de keuken. Nu eens nadenken wie ik het eerste te pakken neem. Ik denk die in de keuken want... *(duikt weer weg)*

THOMAS:

(in deur studeerkamer) Ja, ja dat doe ik wel even. Ik haal wel iets te drinken. *(op)* Net alsof ik haar dienstbode ben. *(sjokt richting keuken)* Ik snap nog steeds niet waarom ik dit moet doen. Ik loop er als een zwerver bij en de bedoeling van dit alles is nog steeds niet helder voor mij. *(af deur keuken)*

FIONA:

(omhoog) Maar mij wordt het steeds makkelijker om het te begrijpen. Als ik het zo hoor is die onbekende persoon in de keuken de baas. En zo te horen krijgt die jongen niet al teveel te horen. Vraag me trouwens af waarom hij zo gekleed is. Maar ja dat komt straks bij het verhoor wel naar boven.

THOMAS:

(in deur keuken) Dus wat sinasappelsap en wodka? *(Fiona duikt weer weg)*

LIEDEKE:

(achter toneel) Ja en de verhouding is zo iets van 30/70. Hoe is het trouwens met oma?

THOMAS:

Oma? O.. eh goed die..eh slaapt nog. 30/70? Is dat niet wat veel van het goede? Wodka bedoel ik dan.

LIEDEKE:

Zo heeft ze het liefst. Doe het nou maar en kom dan maar snel weer terug.

THOMAS:

(geheel op) Alweer een opdracht. *(naar tafeltje met drank, met rug naar publiek, Fiona sluipt naar hem toe)* Als ik dat allemaal van te voren geweten had dan had ik me wel twee keer.. wat zeg ik? Dan had ik me wel vier keer bedacht!

FIONA:

(pakt hem, vast, hand voor mond Thomas, houdt hem van achter in soort van "houdgreep")
Nu heb ik je!!

THOMAS:

(schrikken, proberen los te komen)

FIONA:

Dat zal je niet lukken. We hebben niet voor niks een gedegen opleiding gehad.

THOMAS:

(omdraaien met half vol glas in handen, houdt dit angstvallig ver van zich af)

FIONA:

Nu heel rustig, anders gebeuren er nare dingen waar je de komende tijd nog heel veel last van zult hebben. Zeker met lopen en zo.

THOMAS:

(onduidelijk mompelen)

FIONA:

Niks mee te maken. Heel rustig zijn, dat is alles. Heb je me begrepen?

THOMAS:

(knikken, houdt glas omhoog)

FIONA:

Niks drinken.

THOMAS:

(onduidelijk mompelen en druk hoofd schudden)

FIONA:

O dat bedoel je niet. Wat dan?

THOMAS:

(onduidelijk mompelen, gebaar van glas wegzetten)

FIONA:

Ha, je wilt dat glas wegzetten.

THOMAS:

(heftig knikken)

FIONA:

Dat is verstandig. Daar had ik zelf aan moeten denken. Zet nu dat glas heel voorzichtig neer. Duidelijk?

THOMAS:

(zeer omstandig glas neerzetten)

FIONA:

Mooi, heel goed. En nu heel goed luisteren. Ik haal direct mijn hand voor je mond weg. Denk er goed om dat ik een pistool heb. Dus als je maar een kleine kik geeft dan schiet ik je neer. Heb je me goed begrepen?

THOMAS:

(heftig knikken)

FIONA:

Goed, dan gaat het nu gebeuren. *(haalt omstandig hand van mond en duwt vinger in rug Thomas)*

THOMAS:

(paar maal diep zuchten, kuchen)

FIONA:

Denk erom geen kik of mijn pistool gaat af. En daar zit een geluiddemper op dus ze kunnen je niet komen helpen.

THOMAS:

(haastig handen omhoog)

FIONA:

We lopen nu langzaam naar de bank. Heel langzaam dus en geen verkeerde beweging!

THOMAS:

(heftig hoofd schudden en heel langzaam naar bank sukkelen)

FIONA:

(bij bank) Goed, nu langzaam omdraaien en...

THOMAS:

(langzaam omdraaien dan verbaasd) Maar.. maar jij hebt helemaal geen pistool!

FIONA:

(verbaasd) Goh, nu ben ik zelf vergeten dat ik geen pistool heb. *(gaat in vechthouding voor hem staan)* Denk erom ik heb dan wel geen pistool maar ik ben een kei in vechtsport!

THOMAS:

(nog steeds handen omhoog) Zeg laat me effe niet lachen. Denk je nu werkelijk dat ik daar nu intrap?

FIONA:

(drukke "vechtgebaren") Zou het toch wel doen. Ik heb alle kleuren banden. Van spierwit, tot gitzwart en al wat er tussen inzit.

THOMAS:

Ha, ha daar moet ik heel even smakelijk om lachen. Ik.. *(kijkt naar omhoog gehouden handen, haastig handen omlaag)* Ik weet niet wat je daar nu allemaal staat te doen maar ik ga de politie bellen. Je bent of hartstikke gek of...

FIONA:

Waag het niet. Geen stap dichterbij of...

THOMAS:

(plotselinge uitval naar Fiona) Boe...

FIONA:

(deinst terug)

THOMAS:

En daar moet ik dan bang van worden? Je krijgt alle kleuren van de regenboog van de schrik in plaats van alle banden van de regenboog. *(wuijt)* Opzij!! *(stap dicht naar Fiona)*

FIONA:

(stap terug) Blijf staan. Geen stap meer!

THOMAS:

Meisje, je kunt of zelf opzij gaan of ik zet je direct opzij, maar dat ik er langs ga is zeker! *(weer dichterbij Fiona)*

FIONA:

Zeg later niet dat ik je niet gewaarschuwd heb!

THOMAS:

Oké, dat zal ik niet zeggen. Dat is beloofd! Nou goed? *(loopt voorbij Fiona)*

FIONA:

(deze slaakt een "Japanse" strijdkreet en springt op rug van Thomas)

THOMAS:

(verbaasd) Hé, hé, wat doe je nu? Ga van m'n rug af!

FIONA:

Echt niet. Geef het nou maar op dan zal ik je niks doen!!

THOMAS:

(zakt op knieën, Fiona dwingt hem op zijn rug, gaat schrijlings over hem zitten, vasthouden)

FIONA:

Zo mannetje dat had je niet gehad he? Je dacht dat meisje kan ik wel aan. Ha, je kent de vrouwen nog niet eens. Wij zijn het sterke geslacht. Begrijp dat nou toch eens.

THOMAS:

Hou met dat ouderwetse feministisch gedoe en laat me gaan.

FIONA:

Nee, nee mannetje. Nu heb ik je stevig vast en laat je niet meer gaan. Sterker nog bij deze ben je officieel aangehouden op verdenking van...

MARIE-LOUISE:

Wat gebeurd hier allemaal, zit ik rustig te werken en... *(ziet twee)* Maar.. maar wat zijn jullie aan het doen?

FIONA:

Mevrouw, blijf op een afstandje. Hij kan gevaarlijk worden.

MARIE-LOUISE:

Hij? Gevaarlijk? Ja, eigenlijk wel maar daar zie ik nu heel weinig van.

LIEDEKE:

(op deur keuken) Wie gilde daar zo? Is dat oma? Ik... *(ziet twee)* Thomas, wat doet dat meisje boven op jou?

THOMAS:

Ik wou dat ik het wist. Ik lig hier ook nog maar net!

LIEDEKE:

Maar.. maar eerst pap je met m'n moeder aan en nu weer dat vreemde meisje. *(snikt)* Ik.. ik.. moeder!! *(snikkend in armen van Marie-Louise)*

MARIE-LOUISE:

Maar meisje toch, ben je zo geschrokken van die twee?

LIEDEKE:

(hardop snikken)

MARIE-LOUISE:

Het komt goed, het komt goed. Luister, we gaan nu weg en jullie..eh vechten het samen uit. Maar als we direct terug komen wil ik jullie beiden hier niet meer zien.

THOMAS+FIONA:

Geen denken aan!!

MARIE-LOUISE:

O geen goed idee?

(allen schudden hoofd)

MARIE-LOUISE:

Nee, dus. *(zucht)* Dan moeten we iets anders verzinnen! Maar wat?

JOSE:

(op deur opkomst, moeizaam lopend, theedoek met zgn. ijs op hoofd) O mijn hoofd. Mijn arme hoofd. Ik barst van de hoofdpijn. Ik... *(ziet ML en Liedeke)* Wat is er met haar?

MARIE-LOUISE:

Ik zou het eigenlijk niet weten. Ze dook opeens in m'n armen.

JOSE:

Wat vreemd. O, ik moet eerst even gaan zitten. *(sukkelt naar bank)* Mijn hoofd! Ik heb nog nooit zo'n griepaanval gehad. Vreselijk. Ik... *(ziet twee op de grond)* Wie.. wat zijn.. wat doen die twee daar nu en dan nog wel hier midden in de kamer!!

LIEDEKE:

(snikkend) Hij... hij weet het ook niet oma! Maar.. maar dat is toch niet... niet normaal? En.. en ik heb hem nog wel binnen... binnen gelaten.

JOSE:

(dichterbij) Maar dat is die jongen die ik straks gezien heb. Dan heb ik het me toch niet verbeeld. Dacht dat ik droomde, dat ik ijilde. Door die griepaanval. Vooruit bel de politie!

LIEDEKE:

(snikkend) Nee, nee geen politie! Denk aan de burens, aan m'n vrienden. O oma ik schaam me zo *(huilend in armen van oma)*

JOSE:

(valt bijna om door Liedeke) Ho kindje. Denk aan m'n griepgolf en vooral aan m'n hoofd. *(troostend)* Kindje, kindje toch. Ben toch eens rustig, hier doe deze ijszak maar even op je hoofd, wordt je rustig van. *(legt ijszak op hoofd Liedeke)*

LIEDEKE:

(wuijft ijszak weg)

JOSE:

Mag ik opmerken dat ik er hoe langer hoe minder van snap? Hoe meer ik erover nadenk hoe minder ik ervan snap. Op de eerste plaats waarom zit die vriendin van Liedeke boven op die jongen?

MARIE-LOUISE:

Vriendin?

JOSE:

En waarom heeft die jongen alleen maar een regenjas aan?

THOMAS:

(snel regenjas vaster om zich heen wikkelen)

MARIE-LOUISE:

Omdat...

LIEDEKE:

(half kijkend) Zij is mijn vriendin helemaal niet. Ik ken haar niet eens!

JOSE:

Hier nu hoor je het zelf van dit arme kind. Zij kent haar vriendin niet eens meer! *(even stil, verbaasd)* Zij is niet jouw vriendin? Maar wie is zij dan? *(haastig Liedeke achter zich duwend)* Maar.. maar dan is zij ook een overvaller. Net als die jongen... denk ik.

MARIE-LOUISE:

(bozig) Nu is het genoeg. Ik hou van duidelijkheid. Dat staat in ons partijprogramma en hier thuis is het één grote wanorde! *(tot Liedeke en Thomas)* Vooruit jullie, omhoog en in de bank. Nou opschieten. Snel!!

THOMAS:

(liggend) Ik kan alles uitleggen hoor. Alleen...

FIONA:

(staan, kleding fatsoeneren, trekt Thomas omhoog en duwt hem in bank) Zwijgen, jij. Onze dienst heeft nog een stevig appeltje met jouw te schillen. Als wij klaar zijn met jou nou dan...

JOSE:

(gaat, samen Liedeke, een eindje terug staan) Wie.. wie zijn we en dan? O mijn arme hoofd.

MARIE-LOUISE:

Moeder slaat de spijker inderdaad op de juiste kop. Ik zou...

JOSE:

Zou je niet over slaan en over kop willen spreken Marie-Louise? Ik heb al hoofdpijn genoeg.

MARIE-LOUISE:

(onverstoorbaar) Mijn eerste vraag is wie zijn jullie? En daarop voortvloeiend zou ik graag een antwoord willen weten op de vraag wat jullie hier komen doen? En als laatste zou ik heel graag willen vernemen van jullie wanneer en hoe jullie hier zo snel mogelijk willen vertrekken.

JOSE:

Goh, je kunt horen dat je regelmatig van die Tweede Kamervragen stelt. Heel veel zeggen en maar kort vragen. Ze hebben je goed ingewerkt hoor ik wel.

MARIE-LOUISE:

Nou? Ik heb nog steeds geen antwoord op mijn in het eerste termijn gestelde vragen.

FIONA:

Het is heel simpel. Ik ben... *(mobiel telefoon gaat af, iedereen begint in zakken ed. te voelen alleen Fiona niet)*

MARIE-LOUISE:

(uiteindelijk tot Fiona) Dat ben jij!!

FIONA:

Ik? Maar ik had straks hier geen bereik. (*haastig mobiel pakken*) Met Fiona.... Ja... Ja... Nee... Is dat echt zo?.... (*ongelovig*) Je meent het... (*kijkt verbaasd naar Thomas*) Dat verandert natuurlijk de zaak. Ik dacht toch zeker dat ik zelf de... Nee, nee alleen maar goed. ... Dat doe ik. Ik zie je zo. (*mobiel uit, opstaan*)

MARIE-LOUISE:

Ho, ho wat ga jij doen?

FIONA:

Het spijt me maar ik moet even weg. Ik kan echt niet langer blijven, maar ik beloof u dat ik terug kom. (*richting deur opkomst*) Eerst even overleg met mijn chef.

JOSE:

Weer die Sjef. Is dat haar vriend of zo?

FIONA:

Baas. Dat heb ik u straks al verteld. Maar ik moet nu echt gaan anders wordt hij ongeduldig. (*haastig af deur opkomst*)

JOSE:

Nu dat weer. Zo komen ze en zo zijn ze weg. Dat is de jeugd van tegenwoordig. Geen tijd meer om eens rustig uit te leggen hoe het zit. (*ploft naast Thomas*) O mijn arme hoofd. Ik denk dat ik direct toch maar de dokter ga bellen. Die moet me maar een tablet tegen de griep voorschrijven. (*kijkt naar Thomas, van hem opschuiven*)

LIEDEKE:

(*op rand bank zitten bij Thomas*) Nu begrijp ik nog steeds niet wie dat meisje is en wat jij (*tot Thomas*) met haar daar op de grond deed.

THOMAS:

Nou dat kan ik je wel vertellen. Ze vloerde me als een volleerde judoka. Kon geen kant meer uit.

MARIE-LOUISE:

Mooie lijfwacht ben jij als je je door zo'n iel meisje onderuit laat halen.

THOMAS:

Lijfwacht? Ik?

MARIE-LOUISE:

(*knikt*) Ja, jij ben toch die bodyguard die me door het ministerie beloofd ia?

THOMAS:

Nou.. eh dat is te zeggen. Ik.. eh heb wel die film de bodyguard gezien maar ..eh eigenlijk ben ik niet diegene die u denkt dat ik zou moeten zijn. Ik.. eh bedoel..

MARIE-LOUISE:

He? Niet diegene die ik dacht te zijn?

THOMAS:

(*schudt hoofd*)

JOSE:

Ik snap er niks meer van. Ik krijg steeds meer hoofdpijn van dat luisteren en denken. (*ijszak op hoofd*) Dus jij (*wijst ML*) denkt dat hij (*wijst Thomas*) die ..eh lijfwacht is waar we allemaal op wachten?

MARIE-LOUISE:

Ja.

JOSE:

Maar hij (*wijst Thomas*) zegt dat hij niet diegene is waar jij (*wijst ML*) en wij allemaal eigenlijk op zitten te wachten. Dat klopt toch?

MARIE-LOUISE:

Ja, je hebt volledig gelijk.

JOSE:

(diepe zucht) O gelukkig dan snap ik het toch. *(even stil)* Maar wie is hij dan wel?

MARIE-LOUISE:

Dat zou ik inderdaad ook wel eens willen weten.

JOSE:

Nou jongen vertel het dan maar eens heel snel. Een liefst zo eenvoudig mogelijk gezien mijn ..eh hoofdpijn.

THOMAS:

Nou.. eh dat is te zeggen.. Misschien kan ..eh Liedeke het ..eh beter vertellen.

MARIE-LOUISE:

Nou Liedeke weer? Wat heb jij met hem te maken.

LIEDEKE:

(ongemakkelijk) Nou.. eh dat kan ik ..eh eigenlijk wel vertellen.

JOSE:

He, he eindelijk wordt er iets verteld. Nu zal er duidelijkheid komen. Hoop ik tenminste.

LIEDEKE:

Het ..eh zit zo dat Thomas mijn ..eh vriendje is.

JOSE:

Nu dat weer. Dacht ik duidelijkheid te krijgen nu begint ze opeens over een vriendje terwijl ze straks zei dat er een vriendin kwam die ook even later opkwam dagen. *(schudt hoofd, pijnlijk gezicht)* Ook dat is de jeugd, niks geen duidelijkheid. Of je moet net als je moeder de politiek in.

MARIE-LOUISE:

Maar kindje bedoel je dat hij *(wijst Thomas)* dus geen lijfwacht is maar dat hij jouw vriendje is? Maar dat is leuk. O maar nu begrijp ik waarom hij steeds wegliep en mij alleen liet. Hij ging naar jou toe. Och kindje toch waarom heb je dat niet gewoon verteld?

JOSE:

(verbaasd van de één naar ander kijken) Wat? Geen lijfwacht? Een vriendje? Hij? Komt hij zo gekleed voor de eerste keer naar zijn vriendin toe? *(kordaat)* Jongeman je moest je schamen om hier zo gekleed in alleen maar een regenjas te verschijnen voor mijn kleine meisje. Ik.. *(verbaasd)* Vriendje? Je bedoelt dat hij en jij samen... Maar kindje toch!! Waarom heb je dat niet gezegd?

LIEDEKE:

Nou.. eh kijk. Ik ..eh durfde niet. Ik.. eh weet hoe oma reageert als ik uitga of als ergens anders naar toe ga. Altijd is het uitkijken, op tijd naar huis en meer van die dingen. Nu nog zegt ze steeds dat ik niet met vreemde mannen mee mag gaan.

JOSE:

Daar is niks mis mee. Het is een gekke wereld vandaag de dag. Iedere dag hoor je op het nieuws en lees je in de kranten dat er jonge meisjes...

MARIE-LOUISE:

Moeder, hoe je mond. Je bedoelt dus eigenlijk dat oma te bezorgd is over je?

LIEDEKE:

Eigenlijk wel ja. Ik weet dat het goed bedoelt is maar... ik ben toch geen klein meisje meer? Ik bedoel...

MARIE-LOUISE:

(knikt) Ik snap het kindje. En ik weet zeker dat oma het ook snapt, niet dan moeder?

JOSE:

(aarzelend) Natuurlijk snap ik dat. Eindelijk snap ik eens iets. Maar kindje, je bent en blijft m'n kleine meisje. Ik moet er niet aan denken dat je iets overkomt.

LIEDEKE:

(trekt Thomas omhoog) Maar oma, nu heb ik Thomas toch om met te beschermen?

JOSE:

Ja, misschien heb je wel gelijk. *(zucht)*

FIONA:

(op zeer modern gekleed, bijna geheel iemand anders) Zo daar ben ik weer.

Fiona komt binnen en legt uit wat haar eigenlijke taak was!!

LIEDEKE: Och lieverdje van me. Jij hebt andere kwaliteiten. *(knuffel)*

MARIE-LOUISE:

Maar dan is me nog één ding niet geheel duidelijk waar ik toch opheldering over zou willen hebben. Het feit namelijk dat jij net zo snel weg was en het tweede wat ik dus graag verneem hoe het in elkaar zit waarom je nu zo bent zoals je nu bent.

JOSE:

Ze bedoelt waarom je zo snel weggelopen bent en waarom je er nu anders uitziet. *(tot ML)* Zo kun je het ook vragen.

FIONA:

Uiteraard kan ik dat ook verklaren. Op de eerste plaats werd ik door mijn baas...

JOSE:

Ha daar heb je die Sjef weer!

FIONA:

Werd ik door mijn baas opgeroepen met de mededeling dat de aanvallers ergens anders betrapt waren en daarom hoef ik u nu niet meer te beschermen. *(draait rond)* En zo zie ik er altijd uit.

THOMAS:

Nou dat mag er zijn hoor!

LIEDEKE:

(geeft por)

FIONA:

Nou jullie zijn geheel op de hoogte. Mevrouw, u kunt weer gaan en staan waar u wilt.

MARIE-LOUISE:

O gelukkig dan ga ik direct gelijk naar de kamer. Ik loop al achter met m'n werk.

FIONA:

En ik ga er vandoor. Moet ergens een of andere popster gaan beveiligen. *(schudt iedereen de hand)* Nou we zullen zeggen misschien tot ziens. *(af deur opkomst)*

THOMAS:

Ja misschien tot ziens. *(zwaait)*

LIEDEKE:

(geeft por) Het lijkt me het beste dat we boven eens gaan kijken of ..eh jouw kleren al droog zijn. Dan kan ik je gelijk eens duidelijk maken dat het van nu afgelopen is om met andere meisjes op de grond te gaan liggen rollebollen. *(trekt hem mee naar deur opkomst)*

THOMAS:

Maar Liedeke, schatje. Ik kon er toch niks aan doen dat zij mij in een handomdraai.... *(beiden af)*

JOSE:

Als dat maar goed gaat. *(wil opstaan)* Ik denk dat ik ook maar eens naar boven ga.

MARIE-LOUISE:

(terug duwen) Jij gaat nergens heen.

JOSE:

Nou in dat geval kun jij misschien de huisarts bellen en vragen of...

MARIE-LOUISE:

Moeder, ik bel de huisarts niet. Wat moet die komen doen? Bovendien heb je last van een kater en...

JOSE:

Wie? Ik? Een kater? Ik heb alleen maar hoofdpijn, dorst en... ja nu je het zegt dat zou goed eens kunnen. Dat ligt dan aan die drank die ik straks op heb.

MARIE-LOUISE:

Dat zou goed eens kunnen. Weet je wat jij eens moet doen? *(pakt Jose bij benen en op bank leggen)* Heel gewoon je roes uitslapen en je nergens mee bemoeien.

JOSE:

Zou je denken? Zal straks alles dan weer ..eh normaal zijn?

MARIE-LOUISE:

Ik geloof het vast moeder, ik geloof het vast. Ga nu maar slapen! *(af deur studeerkamer)*

JOSE: *(zakt langzaam in slaap)*

LANGZAAM DOEK

(het gehele toneelstuk is 35 actjes groot)